

Jednoho dne se vrátíš

Lucie Bílá

Den se v růži skryl a z růže vůni bral,
tím jsi dlouho žil a kráse přísahal.
Mám už v tváři sníh, to léta můžou být,
s prázdnem slůvek tvých si sotva v písních znít.

To víš, že zůstanou, jak loukám tváře kvést.
Dál v knihách všech zázraků, mou písni zníš dál.

To víš, že půjdem k nám,
jak cestám zbývá jít.
Těž dverím, co zívají, jak náruč toužení,
já dlaň tvou stále znám.

To víš sny zůstanou, a možná může nás hrát,
zas dál pár slůvek tvých,
když poznáš stůl a nůž.

S příliš krásnou lží se loučit náleží,
vítej k nám, vítej k nám ten stůl tu máš.

Už náruč znáš,
jak chutná prázdná číš,
přijď zas k nám, ať sám už víš,
jak ve dvou dá se žít, až přijdeš zpátky k nám.